

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. október 2.
(vasárnap)**

Szepesy László

KEGYELEMMEL ÍTÉLNI

Énekek: 165,1, 229, 493,5, 440,13-14

Lekció: Róma 2,1-11

Alapige: Máté 7,1-2

„Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek. Mert amilyen ítélettel ítéltetek, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértetek, olyannal mérnek néktek.”

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, mivel kegyelmesen keresel bennünket minden nap, és mert gondunkat viseled szüntelen. Köszönjük Neked, hogy az elmúlt héten is, bár lehet, hogy mélységeket jártunk meg, és sötét napokat éltünk át, vagy éppen sikerekben volt részünk és örömben, Te mindvégig velünk voltál, és alakítottad életünket, kezekben hordoztál, és formáltál minket. Köszönjük Neked, hogy Krisztus golgotai kereszthaláláért minden elkövetett bűnünkre bocsánatot szereztél és kínáltál nekünk, de köszönjük azt is, hogy az Ő engedelmessége jutalmáért minden áldásban részünk lehetett, hisz Ő volt az, aki megérdemelte ezeket a jutalmakat, de Ő ingyen kegyelemből nekünk adta azokat.

Urunk, kérünk, hogy bocsásd meg nekünk, hogy a Te munkádat látva, jóságodat, vigasztalásodat, erődöt tapasztalva elfordultunk Tőled, vagy nem válaszoltunk a Te hívó szavadra. Bocsásd meg nekünk, hogy napi csendességben, amikor az Igédet olvastuk, nem hittük el a benne leírtakat, nem változott a szívünk, nem változtunk mi magunk. Bocsásd meg ezt a hitetlenséget, és azt, amikor Téged nélkülözve saját utjainkat jártuk, nem törődtünk azzal, hogy mi a Te akaratod, azt hittük, mi tudjuk, hogy mi a jó nekünk. Ezért is kérünk, Urunk, hogy segíts minket visszatérni a Te utjaidra, Te vagy a hű Pásztorunk, ezért kérünk, vezess bennünket a Te ösvényeiden.

Könyörgünk, hogy szólíts meg most bennünket úgy, ahogyan egyetlen ember se tud, hanem csak Te magad, hogy szavad a szívünkig jusson, ott formáljon, hitet ébresszen bennünk. Kérünk, segíts, hogy így hadd alázzuk meg magunkat, és tiszteljünk Téged. Köszönjük, hogy ezen a vasárnapon is, feltámadásod emléknapiján együtt lehetünk testvéri közösségben, és fordulhatunk Hozzád. Kérjük gyászolóinknak a vigasztalást, erőtleneinknek a Te erődöt, bátortalanoknak azt a bátorítást, amire szükségük van, azoknak, akik elbizakodottak, alázatot, és a tévelygőknek a helyes utat. Kérünk, vezess és taníts bennünket, tedd igazi istentiszteletté ezt az alkalmat szá-

KEGYELEMMEL ÍTÉLNI

---

munkra, hogy ne csak megszokásból énekeljünk, figyeljünk Rád, hanem hitből, szívünkben, őszintén. Így tedd áldássá számunkra ezt az alkalmat, neved számára pedig dicsőségessé.

Jézus nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Tudjuk jól, egy ország úgy működik, hogy annak vezetői törvényeket hoznak, és azokat a polgároknak igyekezniük kell betartani. Ezeknek a törvényeknek a célja többek között az, hogy szabályozzák a mindennapi életünket és – hadd fogalmazzak így – a mindennapi kapcsolatunkat egymással, azaz segíteni akarnak nekünk, hogy hogyan éljünk együtt a másik emberrel, mert a törvény megszabja, hogy milyen viselkedésformák számítanak büntetendőnek vagy éppen elfogadottnak. A törvények meghatározzák azt is, hogy kik azok, akik a törvények által megszabott rendet őrizhetik és védhetik, kik azok, akik ezeket a törvényeket meghozhatják, kik azok, akik a törvényszegőket elítélhetik (kikből lehet pl. bíró), és kik azok, akik az ítéletet, a kiszabott büntetést végrehajthatják az elítélten. A lényeg, amire rá akarok mutatni, hogy egy ország polgáraiként megszabott keretek között élünk együtt, és ezek a keretek hatással vannak személyiségünkre, arra, akik vagyunk, ahogyan egymással viselkedünk és bábunk. Ugyanakkor azt is tudjuk jól, hogy a világ számtalan országa különbözhet abban, hogy milyen törvények által szabályozza a mindennapi életet. Ahány ország, annyiféle rend. Előfordulhat olyan, hogy amíg valami, mint pl. a többnejűség az egyik országban büntetendő, addig a másikban elfogadott dolog. Az embereknek természetesen a hazájukban megszokott életmód mindig a mérvadó, és minden attól eltérő viselkedés az, ami furcsa vagy időnként már-már bizarr is. Ha viszont valaki elköltözik egy másik országba, és tartósan ott él, akkor annak az országnak a törvényei lesznek rá is érvényesek és mérvadóak.

Miért beszélek erről? Azért, mert Máté evangéliuma 6. fejezetének végén Krisztus egy képpel segít megértenünk az Ő munkálkodását. Arra szólít fel bennünket, gyermekeit, hogy keressük „*először Isten országát és az Ő igazságát*”. Ez többek között azt jelenti, hogy az Ő országának is megvannak a maga törvényei, és nekünk igyekeznünk kell azok szerint élni, mivel annak lettünk polgárai. Isten országát keresni annyit jelent, hogy Isten uralma, hatalma és vezetése alatt élünk. A Biblia fő üzenete az, hogy az az ember, akinek Isten hitet adott, akit Ő újjáteremtett, aki bocsánatot kapott a bűneire, azt az embert Isten átvitte ebből a világból az Ő országába minden fizikai helyváltoztatás nélkül, mert Isten országa egy lelki valóság, nem fizikai helyhez kötött. De mindaz, aki elkezd hinni Istenben és Jézus Krisztusban, az evangélium üzenete szerint átvitetett ebből a világból, az ördög hatalma alól Isten országába. És mivel egy új országban élünk – hívja fel a figyelmünket Krisztus –, elvárható az tőlünk, hogy az ország Királya törvényeihez igazodjunk, azokat keressük, próbáljuk megérteni, elhinni, és a szerint is élni. Máté evangéliumának 7. fejezetében – miután Krisztus beszélt erről, hogy az Ő uralma alatt élünk – arra mutat rá, hogy az Ő országában megváltoznak az emberi kapcsolatok is. Nem élhetünk tovább ugyanúgy, mint mikor még nem hittünk Istenben. A hívő ember emberi kapcsolatai átforgatódnak, Krisztus akaratahoz igazodnak, mert Isten országának megvannak a törvényei. Az egyik alapvető törvényt ismerjük jól, Krisztus azt mondja: „*Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; Amint én szerettelek titeket,*

úgy szeressétek ti is egymást”. Ez egy sarkalatos törvény, ezen nem lehet változtatni. Máté evangéliuma 7. fejezetében Krisztus részletezi, hogy hogyan változtatja meg az életünket, kapcsolatainkat a többi emberrel, testvéreinkkel, családtagjainkkal, munkatársainkkal, vagy éppen azokkal, akik ellenségesek velünk, hogyan élhetünk Isten országában másként. Isten országa első leckéje, amit felolvastam, így hangzik: *„Ne ítéljeteK, hogy ne ítéltessetek.”* Isten országában ez is egy alapvető törvény, amihez igazodnunk kell. De nézzük meg, hogy mit is jelent ez a tiltás.

Sokan, hallva, hogy Krisztus ezt mondja: *„ne ítéljeteK”*, rögtön az egyik végletbe esnek, és kijelentik: Krisztus itt mindenféle ítélkezést megtilt. Ezt a gondolatot azonban felül kell vizsgálnunk, mert sokféle ítélkezés létezik. Létezik jogi ítélet, aminek komoly következményei lehetnek: pénzbírság, vagyonelkobzás, ha adósság van, vagy akár börtönbüntetés, szabadságvesztés. A jogi ítéletnek ilyen komoly hatásai lehetnek az életünkre. Azután létezik erkölcsi ítélet, amely bizonyos vélemény kialakítását jelenti a másikról, de korántsem következik az belőle, hogy amit én erkölcsellennek ítélek, az más számára is az. Az erkölcsi ítélet, amit hozunk, befolyásolhatja azt, hogy milyen a megítélésünk, a hírnevünk, a becsületünk, de pl. börtönbe nem vezet az útja. Azután létezik egy tanításbeli ítélet. Hallunk valamilyen gondolatot, akár a médiából, akár a Biblia alapján megfogalmazva, és megítéljük, hogy az megegyezik-e azzal, amit Isten mond. Sorolhatnám még a példákat, de ebből is értik a Testvérek, hogy sokféle ítélet létezik, és alapigénk nem azt akarja mondani, hogy ezek mindegyikével fel kell hagynunk. Gondoljunk bele, mi lenne, ha az igazságszolgáltatást, a jogi rendszert eltörölnénk. Teljes káosz uralkodna az életünkben. Tehát Krisztus nem erre szólít fel, hogy mindenféle ítélkezéssel hagyjunk fel. Ráadásul a Biblia is ellent mond ennek a gondolatnak, hiszen számtalan igével találkozunk, ahol Isten egyenesen felszólít minket arra, hogy igazságos ítéleteket hozzunk. Például Pál apostol a következő esetet hozza eléNK. A korinthusi gyülekezet számára írja ezeket a szavakat: *„Most azért azt írom nékteK, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi”* – azaz hívő testvér – *„létére parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. Mert mi közöm ahhoz, hogy a kívül valókról”* – a gyülekezeten kívül állókról – *„is ítéletet tegyeteK? avagy ti nem a belül lévők fölött teszeteK-e ítéletet? A kívül valókat pedig majd az Isten ítéli meg. VesséteK ki azért a gonoszt magatok közül”* (1Korinthus 5,11-13). Ez a gyülekezeten belüli egyházfegyelem egyik esete volt, amikor olyan emberek, akik magukat hívőknek mondták, a felsorolt bűnökben éltek. Tehát Isten az egyházon belül is elrendeli, hogy hozzunk ítéleteket, és ezek szükségesek, hogy megvédjék a gyülekezetet. De Isten az egyházon kívül is hatalmat ad az ítélettételre, mégpedig a bíróknak, királyoknak, akiknek jogában áll a rend megőrzése végett ítéleteket hozni, büntetni embereket, vagy éppen felmenteni a vádak alól. Nem gondolhatjuk tehát azt az Ige alapján, hogy mindenféle ítélkezés tiltva lenne.

Akkor mégis az ítélkezés melyik fajtáját tiltja meg nekünk Urunk, amikor azt mondja, hogy *„ne ítéljeteK”*? Arról a hétköznapi viselkedésről beszél itt, amikor szeretetlenül keressük a másikban a bűnt, a hibát, és ha csak egy kicsit is találunk, akkor azonnal elítéljük az illetőt, és néha még ezt megtoldjuk azzal, hogy biztosan igazunk legyen, hogy azt a kis hibát jól felnagyítjuk. Amikor egy jelentéktelen hibát is úgy kezelünk, mint a legsúlyosabb bűnt. Arról beszél Jézus Krisztus, hogy míg önmagunkkal szemben elnézőek, engedékenyek vagyunk, és hamar túllépünk bűneinken, addig másokkal szemben ítélkezők vagyunk, bírók szeretnénk lenni, akik meg-

bélyegeznek másokat. Arról a rosszindulatról beszél Krisztus, amikor egy adott dolgot lehetne jóhiszeműen is megítélni, mi mégis inkább szándékosan inkább a rosszat feltételezzük a másikról. És miközben egymást marjuk és ócsároljuk, sajnos sok esetben úgy véljük, hogy ez alapot ad nekünk ahhoz, hogy a másiknál különbnek gondoljuk magunkat, mert a másikban találtunk egy hibát.

Világunk tele van ilyen ítéletekkel, ezek sajnos a mindennapjaink részei. A fiatalok elítélik az időseket, mert nem úgy nevelték őket, ahogyan a mai pedagógia azt tanítja, vagy mert olyan szokásokhoz ragaszkodnak, amelyekhez a mai fiatalabb generációk már nem ragaszkodnak, mert kimentek a divatból. Az idősek elítélik a fiatalokat, mert nincs bennük olyan kitartás, mint bennük, nincs házasságukban hűség, vagy nem harcolnak egymásért akár a házassági, akár a baráti, akár a testvéri kapcsolatokat illetően. Nem ragaszkodnak sem értékekhez, sem tulajdonaikhoz, sem emberekhez, hiszen a mai világ ezt neveli belénk, hogy ma már mindent le lehet cserélni, még embereket is. Munkahelyen ítélkezünk: a beosztott elítéli a főnököt, mert nem ért a munkájához, rosszallja, hogy neki több a fizetése, vagy a stílusát, vagy éppen embertelennek gondolja, mert számon kéri a kiadott feladatokat a dolgozókon. A főnök is ugyanezt teszi: lenézi az alatta dolgozókat, bosszankodva az ügyetlenségükön, lustaságukon, áskálódó természetük miatt. A hitben erősebb lenézi a gyengébbet, mert oly sok mindenben megbotránkozik, és lelkiismerete miatt nem tud megtenni dolgokat, amikre ő már szabad. Ó, te kicsinyhitű! A hitben erőtlén pedig lenézi az erősebbet, szabados erkölcsűnek gondolva őt, mert ő már annyi mindent megtesz, pedig a Biblia mást mond. Sorolhatnám még a példákat. Tele vagyunk ítélkezéssel és ítéletekkel!

Sajnos rossz értelemben beteljesül az, ami a bűnesetkor elhangzott a kísértő szájából: „*olyanok lesztek, mint Isten: jónak és gonosznak tudói*”. Ádám és Éva bukása óta azt hisszük, hogy a saját értékítéletünk és erkölcsi mércénk a legjobb a világon, és mint ilyenek, bárkinek lehetünk a bírái. Nem ezt tesszük? Hallunk valami rosszat, és máris azonnal rögtön ítéletet tudunk mondani a másikról, anélkül, hogy ismernénk akár a részleteket, akár a körülményeket, akár az illetőt. Olyan hamar ülünk a bírói székbe, hogy nem is vesszük észre! Olyanokká leszünk saját szemünkben, mint Isten, mindenkinek és mindennek a bírójává tesszük magunkat. Pedig mennyire távol vagyunk az Ő igazságosságától! Arra szólít fel bennünket az Úr, hogy „*keressétek ... Isten országát és az Ő igazságát*” (Máté 6 végén). Hát ennyire van nálunk az Ő igazsága, hogy azt keresnünk kell! Értsük jól Jézus Krisztus szavait: nem a dolgok és a személyek józan megítélésével van a baj, hiszen Isten olyannak teremtett minket, hogy tudjunk értékítéletet alkotni. Pál apostol azt írja, hogy külön imádkozik azért, hogy a hívők megtanulják megítélni, hogy „*mi a rossz, és mi a jó*” (Filippi 1,9-10). A Zsidók 5,14 pedig azt írja, hogy az érett korú hívők „*gyakorlottak ... a jó és rossz között való különbségtételre*”. Tehát nem azzal van a gond, nem azzal van a baj, hogy véleményt alkotunk, hanem az, ahogyan tesszük: szeretetlenül, gyakran gőgösen, magunkat különbnek tartva a másiknál. Mert a hívő ember akkor is, amikor valakiről véleményt alkot, amikor valakit megítél, azzal vagy Istenre mutat, vagy pedig Őt gyalázza. És bizony sokszor szeretetlen módon gyalázzuk az Urat. Ö emberi természetünk, amely a bűn rabja, sok esetben nem képes máshogy megítélni testvéreket és felebarátokat, csak az említett módon. Krisztus azonban az Övéinek pont ezt tiltja meg, amikor azt mondja: „*ne ítéljétek*”, nektek már nem e világ és annak országainak törvényei szerint kellene ítélkeznetek, hanem az Isten országa törvénye szerint. Nem azt mondja Krisztus, hogy csukd be a szemed, és tégy úgy, mint aki semmit sem lát. Nem azt

parancsolja nekünk, hogy hunyjunk szemet a gonosz felett. Nem szent naivitást parancsol nekünk Krisztus, hanem azt, hogy krisztusi módon ítéljük meg az embereket.

Mert hogyan ítélte meg Krisztus az embert földi élete alatt? Mindig szeretettel. És ez a kulcsfogalom, Testvérek: szeretettel és kegyelemmel ítélni. A kettő nem zárja ki egymást. Szeretettel és kegyelemmel ítélni. Mit jelentett ez Krisztus esetében? Pl. azt, hogy amikor leleplezte a gazdag ifjút, akkor nem elítélni akarta őt, hanem megmenteni. Rámutatott arra a bálványra, a pénzimádatra, ami ezt az ifjút megakadályozta abban, hogy Krisztus tanítványa legyen, és elnyerje az örök életet, és Krisztus segítve mutatott erre rá, nem ítélkezve. Amikor Krisztus leleplezte a farizeusokat, a képmutatókat, és elítélte őket, akkor tanítványait szerette, védte őket, nehogy tévtanításukkal vagy rossz példájukkal félrevezessék Isten gyermekeit. Amikor leleplezi Nikodémus – szabad így mondani – professzor tudatlanságát, azt, hogy még nem született újjá, és azt sem tudja, mit jelent az, akkor mutatott neki utat ahhoz, hogy hogyan menekülhet meg. Krisztus ítéletei nem rombolták az embert, mint a mi szeretetlen ítélkezéseink, hanem sokakat építettek. Szeretettel és kegyelemmel teljesek voltak az Ő ítéletei. Mert Krisztus még nem azért jött el, hogy kárhoztató ítéletet mondjon ki. *„Mert nem azért küldte az Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa”* (János 3,17). Krisztus ítéletei mögött még a mentő szeretet áll. Ha ítéletet mond rólad és rólam, leleplezi a bűnödöt, azt nem azért teszi, hogy utána elkárhoztasson, hanem hogy megmentsen, hogy megtisztogasson, hogy megszabadítson. Fontos látnunk, hogy mi a célunk a saját ítélkezésünkkel is! Mi a mi célunk? Az, ami Krisztusé: a mentő szeretet? Vagy az, hogy magunkat felmagasztaljuk, a másikat pedig megalázzuk és kárhoztassuk? A másik nyomorúsága árán akarunk mi jobb fényben feltűnni, mert mi nem tettük azt, amit a másik? Bíróként akarunk mások fölé kerekedni, hogy fölülről lenézhessek őket? Krisztus ítéletei nem ilyenek, és erre akar rávilágítani, hogy ne ítéljeteztek így. Ő a világmindenség bírójaként szolgává alacsonyodott, olyanná lett, mint mi. Lehajolt hozzánk, a mi szintünkig alázta meg magát, hogy felemeljen minket. Jelenleg még az Ő ítéleteinek célja a mentő szeretet gyakorlása és Isten dicsőítése. De a folytatásban figyelmeztet arra, hogy minden ítélkező embert előbb vagy utóbb utol fog érni az ítélet. *„Ne ítéljetez, hogy ne ítéltessetek.”*

Mert nagyon sokan úgy hiszik, hogy ők bármit és bárkit kritizálhatnak, becsmérelhetnek, megítélhetnek, de őket senki sem fogja felelősségre vonni. Krisztus azonban figyelmeztet mindannyiunkat: egyszer az Ő ítélőszéke elé kell majd állnunk, és akkor számítani fog, hogy hogyan ítélte meg másokat. Pál ezt írja a Róma 2,1-ben: *„Annak okáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki ítélpsz: mert amiben más megítélpsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat műveled te, aki ítélpsz”*. Az ítélet milyensége és annak mértéke ugyanaz lesz, mint amivel mi is megítélünk másokat. Vagy szigorúsággal, embertelen módon, kegyelmet nem ismerve, vagy pedig úgy, ahogyan Krisztus ítél meg minket: kegyelemmel és szeretettel.

Testvérek, bárcsak elfogadnánk mennyei Királyunk törvényeit, és Neki engedelmességgel befejeznénk a szeretetlen ítélkezést, és helyette krisztusi módon bánánk egymással! Bárcsak ne kárhoztatnánk egymást, hanem észrevennénk ennek a tiltásnak a pozitív oldalát is! Mert ismét fel kell tenni a kérdést: ha Krisztus megtiltja nekünk, hogy ítélkezzünk, azaz megmondja, hogy mit ne tegyünk, akkor pozitíve viszont mit mond nekünk itt, mit kell cselekednünk? Mire bátorít minket az Ige? Csak néhány üzenetét hadd soroljam fel.

Például arra bátorít minket ez a felszólítás, hogy az ítéletet kezd magadon! Mert a ne ítélj felszólítás elsősorban arra vonatkozik, hogy másokban ne keressük a bűnt és a hibát. E helyett viszont legyünk alázatosak, és Isten ítéleteit elsősorban magunkra alkalmazzuk. Amikor azok, akik nagyon is szerettek mások felett pálcát törni, Krisztus elé rángatták a házasságtörő nőt, hogy Ő ítélje halálra, és kövezzék meg, mit mondott nekik? *„Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ”* (János 8,7). Azaz: először magatokat vizsgáljátok meg Isten törvényének tükrében, és utána másokat. Testvérek, azt a bizonyos gerendát először a saját szemünkben kell észrevenni, mielőtt mások szeméből el akarjuk távolítani a szálkát. Mennyivel másabb lenne az, ha a bűnt elkövető testvérhez nem bíróként mennénk oda, úgy, mint akik erkölcsi magaslatokon állnak, hanem leszállnánk vele egy szintre, mert igazából azon is vagyunk, és úgy beszélünk vele, mint egyik bűnös a másik bűnösrel, mint az egyik kegyelmet kapott bűnös a másik kegyelmet kereső bűnösrel. Krisztus a folytatásban erre figyelmeztet minket: előbb vedd ki a gerendát a magad szeméből, azután foglalkozz a másik szálkájával! Lehet azzal is foglalkozni, kell is, mert nem szeretnénk a másikat, ha nem akarnánk valami fájó dolgot eltávolítani az életéből, de nem mindegy, hogyan teszed: gerendával a szemedben, vagy úgy, hogy már Krisztus kivette azt.

Azután azt is fontos végig gondolnunk, hogy Krisztus hogyan ítélte meg minket, személyesen téged és engem! Mert ez a felszólítás erre is emlékeztet. Azt mondja Krisztus: *„Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek néktek.”* Krisztus aláhúzza azt, hogy összefüggés van között, hogy minket hogyan ítélnék meg, és a között, hogy mi hogyan ítélnék meg másokat. Tegyük fel a kérdést: hogyan ítélte meg téged és engem Isten? Krisztus vajon nem úgy ítélte el téged és engem, hogy bár kimondta rólunk, hogy bűnösök vagyunk, mert megszegtek az Ő törvényeit, utána viszont a helyünkre állt, és elszenvedte az ítéletet helyettünk? Vajon nem az Ő kegyelmével, bűnbocsánatával ajándékozott meg minket, hogy megmentsen a pusztulástól? Ha így ítéltünk meg te is és én is, akkor nekünk is nem így kellene másokat megítélnünk? Hiszen összefüggés van a kettő között! Ha te Isten kegyelmében részesülő bűnös vagy, akár csak én, akkor nem így kellene nekünk is másokat ítélnünk, az Úr kegyelmével? Pont ez az, amire Krisztus rá akar világítani! Ne ítélj, mert fölötted is volt ítélet a golgotai kereszten, igen, Krisztus szenvedett helyetted és érted. Olyan nem létezhet, hogy te kegyelmet kaptál, utána pedig kárhoztatod a másikat. Hiszen akkor nem úgy ítélsz, ahogyan ítéltél. Ha Isten veled irgalmas, akkor benned is ugyanezt az irgalmat akarja munkálni Szentlelke által! Ha pedig te nem vagy irgalmas, akkor vajon mennyire hitted el Isten kegyelmét irántad?

Gondoljunk bele: mennyivel másabb a szeretettel és kegyellemmel kimondott ítélet. Másabb az, aki mondja, és másként fogadja az, akinek mondják. Másabb az, aki mondja: együttérző, hiszen maga is számtalanszor elbukott, így tudja, hogy a bűn mennyire vakká tesz, és mennyire fájni tud az a hívó embernek. Rögtön úgy megy a másikhoz, hogy lehet, hogy a másiknak is fáj, hogy azt tette; nem fölényesen. A kegyellemmel ítéletet hirdető ember segítője, és nem bírója akar lenni a másiknak. Nem legyőzni akarja a másikat, nem fölé kerekedni, hanem elsegíteni őt a kegyelem királyi székéhez, Krisztushoz, aki megoldást jelent minden bűnünk számára. Nem megsegényíteni akarja a másikat, hanem a Szabadítóhoz vezetni! Pál apostolnak számtalan emberrel kellett élete során megküzdenie, komoly tévtanítókkal is. Többen kö-

zülük ocsmány dolgokkal rágalmazták meg őt, de mégis hallgassuk, Pál hogyan beszél az ő megintésükről: az Úr szolgálja „szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha talán adna nekik az Isten megtérést az igazság megismerésére, És felocsúdnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az Úr szolgálja által az Isten akaratára” (2Timótheus 2,25-26). Mennyivel másabb nézőpont ez, amikor az ellenséget, aki téged rágalmaz és bánt, úgy látod, mint Pál, hogy neki is szüksége van Krisztusra! Neki is szüksége van a megtérésre, ő is a bűneinek és az ördögnek a foglya, és szüksége van Szabadítóra. Bárcsak adna az Úr megtérést – mondja Pál. Bárcsak mi is ilyen lelkülettel tudnánk mindenkit ítélni!

De az ilyen ítéletet – mint mondtam – a bűnt elkövető ember is másként fogadja. Amikor azt érzi az ilyen ember, hogy nem azért mondják neki, mert lenézik őt, vagy mert ki akarják oktatni, hanem mert az egyik testvér szereti a másikat, és segíteni akar neki. Nem jobban fogadjuk mi is az ilyen ítéletet? Mert nem mindegy, hogy a minket megszégyenítő, leleplező bűnre olyan valaki hívja fel a figyelmünket, aki szeret minket, vagy pedig olyan valaki, aki gyűlöl, és gyűlöletből a szemünkre hányja a vétkeinket. A fájdalmat és az ítéletet könnyebb a szerető Atyától hallani, akiről tudjuk, hogy a javunkat akarja, mint a vesztünket akaró és minket kárhozatra juttatni szándékozó örök vádlótól, az ördögtől! Melyiknek vagyunk mi a követői, amikor ítélkezünk? A szerető Atyáé, aki – azt mondja az Igében – azt bünteti, akit szeret, mert nem akarja a bűneiben hagyni; vagy pedig a Sátán követői, akik csak a szemére akarják hányni a bűnöket, és a kétségbeesésbe akarják taszítani a másikat, de segíteni nem?

Nem azzal van tehát gond, hogy az egyik hívó a másik bűneiről akar beszélni, és kivenni a szálkát a szeméből – majd beszélünk róla a későbbiekben, hogy jó dolog, ha a szálkát el akarja távolítani az ember, mert az fájdalmas, az nem odavaló, és szeretetből meg lehet ezt tenni –, hanem azzal, ahogyan tenni szoktuk. Nem mindegy, hogy ott van-e a gerenda a szememben, vagy nincs. Krisztus ebben mutat nekünk egy új utat, a sajátját, amelyben érvényesül az isteni törvény, amit a későbbiekben fogalmaz meg: „Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Máté 7,12). Különösen is igaz ez az ítélkezésre. Az ilyen ítélkezés, amelyre Krisztus el akar minket vezetni, kegyelemmel teljes. Ebben a kegyelemben kell megerősödnünk. Erre emlékeztet minket az úri imádság is folyamatosan. Mert hogyan imádkozzuk a miatyánkot? „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” Ott is a kettő közötti kapcsolatot megtartja Krisztus: „amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek” a bűnbocsánatra nézve is. Jusson eszünkbe Krisztus irántunk való kegyelme, valahányszor ezt kérjük az Úrtól, hogy hogyan ítéltettünk meg, és ugyanezt kívánjuk másoknak is, hogy ők is ugyanúgy ítéltessenek meg az Úrtól, mint mi. És mi is igyekezzük ezt gyakorolni, ne szeretetlenül, hanem krisztusi módon, ahogyan arra Urunk el is akar minket vezetni. Kívánom, hogy a Szentlélek segítsen minket ebben, s munkálja bennünk ezt a szeretetet minden nap!

Imádkozzunk!

Hálával jövünk Eléd, felséges Urunk, Istenünk, mert Te igaz bíró vagy, minden döntésed és ítéleted igazság, sose hajolsz a gonoszság felé, sose vagy igazságtalan, nem vagy személyválogató, mindenkivel szemben ugyanazt a mércét használod, és pont ezért bízhatjuk Rád magunkat, a világmindenség bírójára. És még inkább köszönjük azt, hogy ítéleteidben kegyelmes és irgalmas vagy.

KEGYELEMMEL ÍTÉLNI

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy annyira szeretted ezt a világot, hogy önmagadat adtad értünk, hogy valaki hisz Tebenned, el ne vesszen, el ne ítéltessék kárhozatra, hanem örök élete lehessen. Kérünk, hogy segíts hinnünk ezt. Ha még nem tudunk így bízni Benned, ha még úgy gondoljuk, hogy életünkben sok dolog történik, ami igazságtalan, akkor tárd fel a mi szívünket Teelőtted, nyisd meg szemünket a Te igazságod meglátására, és adj hitet Benned, hogy Te mindig csak jót cselekszel velünk. Kérjük, hogy ez a kegyelem ne legyen eredmény és következmény nélküli az életünkben, valóban segíts megújulnunk, és a Te országod lakóiként élnünk a Te akaratod szerint.

Nehéz nem ítélnünk óemberi módon, szeretetlenül, gőgösen, a másik rovására, vagy bántva őt, ezért kérjük, Urunk, hogy újíts meg bennünket, tégy magadhoz hasonlóvá, taníts minket a szeretetre, irgalmasságra, együttérzésre, könyöriületre. És kérünk, hogy Lelked bölcsessége vezessen minket a hétköznapokban, ajándékozz meg ezért igéddel minket, segíts azt tanulnunk, az ítéleteit és értékeit a sajátunknak vallanunk, elfogadnunk. Könyörgünk, hogy ott, ahol bűn van, áradjon ki még inkább a Te kegyelmed. Így erősítsd meg gyülekezetünket, testvéri kapcsolatainkat, segíts szeretnünk egymást, de mindazokat is, akikkel naponként együtt vagyunk: családtagjainkat, munkatársainkat, tanulóársainkat, mindenkit. És amikor vétkezünk, segíts a kegyelem királyi trónusa elé leborulnunk, bevallanunk bűneinket, reménykedve a Te kegyelmedben.

Kérünk, hogy légy betegeinkkel, haldoklóinkkal, akár azokkal, akiket olyan betegség gyötör, amely megváltoztatja a teljes életüket. Kérünk, hogy Benned találjanak erőt a próbatétel idején, a terhek elhordozásához, és Benned reménykedjenek, Benned tudjanak bízni, Te mindent a javunkra tudsz fordítani. Kegyelmed, irgalmad szerint adj nekik gyógyulást, szabadulást.

Könyörgünk gyászolóinkért. A héten megállhattunk többször ravatal mellett, könyörgünk, hogy Te, a „*minden vigasztalás Istene*”, legyél a családdal és minden gyászolóval. A feltámadás reménysége erősítsen bennünket is, kérünk, és könyörgünk, hogy Tebeléd tudjunk kapaszkodni, Tőled erőt kapni elhordozni a gyász fájdalmát, és folytatni a holnapot is.

Könyörgünk azért, hogy legyél erőtleneinkkel, legyél gyámoltalanokkal, fiatalokat és időseket egyaránt Te erősíts.

Könyörgünk, hogy maradj gyülekezetünkkel, egyházunkkal, hirdettesd az evangéliumot szolgáládon keresztül. De könyörgünk magyar népünkért is, adj ébredést, hogy minél többen megismerhessenek Téged, és Hozzád térhessenek. Áldd meg országunk vezetőit, Szentlelked bölcsessége által tudjanak döntéseket hozni ezekben a nehéz időkben. És könyörgünk a szomszédban zajló háború végéért is, Te a történelem és minden ország Uraként valósítsd meg akaratodat, adj békét, Urunk.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint velünk vagy minden napon, vigyázol ránk, még amikor a halál árnyékának völgyén vezetsz keresztül, vagy éppen terhekkal látogatsz meg minket, akkor is. Kérünk, hogy mi is hadd lehessünk Velled, és hadd lehessen reménységünk a Te visszajövedeled, hadd várjunk Téged vissza, és hadd legyen a Velled való szemtől szembe találkozás örömtelivé, ne pedig félelmetessé számunkra. Ha még nem tudunk bízni Benned, kérünk adj ilyen hitet, bizalmat.

Maradj velünk, kérünk, kegyelmeddel, őrizz minket a hitben, kegyelmedben, szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.